

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Obdo/42/2019
Identifikačné číslo spisu: 1115211169
Dátum vydania rozhodnutia: 03.07.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Katarína Pramuková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:1115211169.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: Soare sekt a. s., so sídlom Vídeňská 101/119, Dolní Heršpice, Brno, Česká republika, IČO: 631 44 964, zastúpeného advokátkou JUDr. Katarínou Galovou, so sídlom E. Belluša 10, Piešťany, proti žalovanému: HUBERT J.E., s.r.o., so sídlom Vínárska 137, Sered', IČO: 36 246 794, zastúpeného advokátom JUDr. Miroslavom Budajom, so sídlom Miletičova 71, Bratislava, o ochranu práv z ochrannej známky, vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 28Cb/93/2015, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 29. novembra 2018, č. k. 4Cob/68/2017-358, takto

rozhodol:

- I. Dovolanie odmieta.
- II. Žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) rozsudkom z 29. novembra 2018, č. k. 4Cob/68/2017-358 potvrdil rozsudok Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) zo 6. februára 2017, č. k. 28Cb/93/2015-291, ktorým súd prvej inštancie žalobu zamietol, zrušil predbežné opatrenie nariadené uznesením súdu prvej inštancie z 15. mája 2015, č. k. 28Cb/93/2015-62 s doplniacim uznesením zo 16. júla 2015, č. k. 28Cb/93/2015-147 a priznal žalovanému náhradu trov konania v celom rozsahu. Žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

1.1. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že sa podľa § 387 ods. 2 C.s.p. stotožnil s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia uviedol, že súbeh známkovo-právnej ochrany a nekalosúťažnej ochrany nie je vylúčený, na druhej strane nezameniteľnosť z pohľadu známkovo-právneho sa nie vždy musí rovnať nezameniteľnosti z pohľadu nekalej súťaže. Pri posúdení možného stretu právnej úpravy ochranných známok a práva z nekalej súťaže je nutné vychádzať zo vzájomného pomeru komplementarity oboch úprav. Každú z nich je nutné posudzovať samostatne ako právne úpravy rovnakej právnej sily. Nekalosúťažné konanie (predovšetkým pokiaľ ide o skutkovú podstatu nekalej súťaže podľa § 46 Obchodného zákonníka) je úzko prepojené s osobitnými predpismi určenými k priemyselno-právnej ochrane.

1.2. Odvolací súd skonštatoval, že súd prvej inštancie síce podrobnejšie rozobral a vyhodnotil právo

žalobcu uplatnené z nekalej súťaže, avšak uvedené nespôsobilo iný záver, ako ktorému dospel na základe vykonaného dokazovania. Poukázal pritom na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie, v ktorom uviedol, že vzal na zreteľ stanovisko Úradu priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky (ďalej len „ÚPV“) vyjadrené vo výsledku posúdenia pripomienok z 21. januára 2016, s ktorým sa stotožnil v rovine, že jediný zhodný slovný prvok oboch označení „K.“ má opisný charakter, a preto nemôže byť vnímaný len v prospech jedného subjektu, pričom pre spotrebiteľa je dôležitým len do tej miery, v ktorej spotrebiteľa upozorní na druh tovaru. Krajský súd dospel k záveru, že žalobca nepreukázal neoprávnené zasahovanie žalovaného do práv majiteľa ochranných známk.

1.3. Krajský súd sa nestotožnil s námietkou žalobcu, podľa ktorej súd prvej inštancie neodôvodnil jednotlivé znaky nekalosúťažného konania uvedené v ustanovení § 44 ods. 1 Obchodného zákonníka, nakoľko okresný súd jednak výslovne rozviedol každý znak nekalosúťažného konania uvedený v § 44 ods. 1 Obchodného zákonníka a zároveň tieto podmienky aplikoval na danú vec. Rovnako sa súd prvej inštancie podľa názoru odvolacieho súdu vyspodriadal aj s prípadnou aplikáciou ustanovení § 46 a 47 Obchodného zákonníka, avšak dospel k záveru, že žalobca nepreukázal naplnenie generálnej klauzuly nekalej súťaže a ani osobitných skutkových podstatí konaním žalovaného, ktoré neporušuje práva majiteľa ochrannej známky, a jeho konanie neposúdil ako konanie v rozpore s dobrými mravmi súťaže. K námietke žalobcu, že súd prvej inštancie podľa jeho názoru nezdôvodnil, prečo sa nestotožnil s aplikáciou rozhodnutia Vrchného soudu v Prahe sp. zn. 3Cmo/340/2012, odvolací súd uviedol, že súd nemusí dať vo svojom rozhodnutí odpoveď na všetky otázky vznesené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, pričom zdôraznil, že odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie spĺňa všetky požiadavky predpokladané ustanovením § 220 ods. 2 C.s.p. Zároveň krajský súd poukázal na správne konštatovanie súdu prvej inštancie, že žalobca nezdôvodnil naplnenie klamlivého označenia ako skutkovej podstaty nekalej súťaže, keďže sa zameril iba na ustanovenia o vyvolaní nebezpečenstva zámény.

1.4. Ako nedôvodnú posúdil odvolací súd aj námietku žalobcu, podľa ktorej pravdepodobnosť zámény označenia „C. K.“ na spotrebiteľskom balení žalovaného s označením žalobcu „K. V. A. Q.“ chráneným skoršou ochrannou známkou súd prvej inštancie neposudzoval očami priemerného spotrebiteľa, ale označenie (etiketu) rozdelil na viaceré časti a tieto porovnával samostatne v rovine odbornej, pričom poukázal na stanovisko ÚPV, ktorý síce predstavuje odbornú inštitúciu, avšak pri svojom rozhodovaní vzal na zreteľ spotrebiteľa, keď jediným zhodným prvkom na posudzovaných ochranných známkach bolo označenie „K.“, ktoré má len opisný charakter k výrobkom a službám, a preto nemôže byť vnímané len v prospech jedného subjektu. Podstatný vplyv pre odlišenie označení bude zohrávať aj prítomnosť ďalších prvkov, ktorými sú slovné označenie „C.“ a erb. Obstať nemohlo ani tvrdenie žalobcu, podľa ktorého nariadením predbežného opatrenia sudkyňa ako priemerný spotrebiteľ potvrdila celkový dojem o zameniteľnosti označení cez spoločné znaky spôsobilé viesť do omylu nielen priemerného, ale aj informovaného spotrebiteľa. Dočasnou úpravou pomerov nariadením predbežného opatrenia nedošlo k prejudikovaniu práv a povinností strán a ani k posúdeniu právneho vzťahu medzi nimi.

1.5. Pokiaľ ide o zameniteľnosť ochranných známk, odvolací súd uviedol, že zhodný slovný prvok „K.“ má opisný charakter, ktorý spotrebiteľa upozorní na druh tovaru. Zhoda z hľadiska možnosti zámény tovaru musí nastať v silných, z hľadiska dojmu určujúcich prvkov. Etiketa výrobku žalovaného sa charakteristickým spôsobom odlišuje od etikety žalobcu. Tieto rozdiely sú badateľné už pri bežnom preskúmaní obalu výrobku a kupujúci ich môže na prvý pohľad rozpoznať. Slovný prvok „K.“ nemá rozlišovaciu spôsobilosť, keďže ide o alkoholický nápoj vyrobený z muškátu (odrody viniča), a preto túto skutočnosť nemožno považovať za rozhodujúcu na konštatovanie celkovej podobnosti zverejneného označenia so staršou ochrannou známkou. Zároveň odvolací súd uviedol, že porovnávané označenia obsahujú aj odlišné prvky, ktoré sú dôležité pre spotrebiteľa pri jeho orientácii na trhu, keďže poukazujú na pôvod označovaných tovarov. Z hľadiska nekalosúťažného konania je rozhodujúci samotný charakteristický vzhľad výrobku. Záverom krajský súd skonštatoval, že slovo K. je síce talianskeho pôvodu, avšak aj bežný priemerný spotrebiteľ neznalý talianskeho jazyka si ho intuitívne spojí so slovami muškát alebo muškátový.

2. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dňa 21. marca 2019 dovolanie, ktorým sa domáhal, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania vyvodzoval z ustanovenia § 420 písm. f/ C.s.p.

2.1. Namietanú vadu zmätočnosti videl dovolateľ v tom, že rozsudok krajského súdu považuje za nepresvedčivý, nezrozumiteľný a nepreskúmateľný. V obsahovo rozsiahlom dovolaní (21 strán - pozn. dovolacieho súdu) žalobca zopakoval podstatnú časť svojho odvolania proti rozsudku okresného súdu a skonštatoval, že odvolací súd sa s jeho odvolacími námietkami nevysporiadal, iba zopakoval právny záver súdu prvej inštancie.

2.2. Osobitne namietal, že v odvolaní poukázal na viaceré rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ v príslušnom gramatickom tvare) a Najvyššieho súdu Českej republiky, pričom túto rozhodovaciu prax krajský súd vo svojom rozsudku v celom rozsahu opomenul, v dôsledku čoho je jeho rozhodnutie nedostatočné a nepreskúmateľné. Zároveň uviedol, že súd prvej inštancie a aj odvolací súd rozhodli arbitrárne, v rozpore s ním uvedenou ustálenou rozhodovacou praxou, keď odklon od uvedenej rozhodovacej praxe dôkladne ani presvedčivo nevysvetlili, keďže rozhodnutie súdu prvej inštancie je vo vnútornom rozpore s judikovanými skutkovými a právnymi hľadiskami a odvolací súd túto vadu zmätočnosti nielenže neodstránil, ale v tejto vade pokračoval, keď sa s nimi nevysporiadal.

2.3. Dovolateľ skonštatoval, že iba v prípade zrozumiteľného, určitého a logicky odôvodneného rozsudku môže vymedziť právne posúdenie a uviesť, v čom spočíva nesprávnosť právneho posúdenia zo strany konajúcich súdov. Záverom uviedol, že hoci považuje rozsudky súdov nižšej inštancie za rozhodnutia, ktorými došlo k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci, je vylúčený v dôsledku ich nedostatočného odôvodnenia z možnosti uplatnenia dovolacieho dôvodu preukazujúceho nesprávne právne posúdenie veci.

3. Žalovaný vo vyjadrení z 2. mája 2019 navrhol podané dovolanie zamietnuť, nakoľko žalobca neuviedol jediné procesné pochybenie súdov nižšej inštancie, ktoré by mohlo ovplyvniť výsledok sporu takým spôsobom, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolateľ namieta výlučne to, že súdy neprihliadli na ním predloženú argumentáciu vo veci.

4. Najvyšší súd ako súd dovolací [podľa § 35 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „C.s.p.“)] po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané, zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia pojednávania dospel k záveru, že tento mimoriadny opravný prostriedok žalobcu treba odmietnuť. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 C.s.p.) dovolací súd uvádza nasledovné:

5. Najvyšší súd je pri rozhodovaní o dovolaní viazaný dovolacími dôvodmi tak, ako ich uviedla strana sporu (§ 440 C.s.p.). Rozhodujúce pre rozhodnutie dovolacieho súdu [a pre záver o tom, ktorý dovolací dôvod dovolateľ uplatnil a podľa ktorého zákonného ustanovenia bude posudzovať prípustnosť podaného dovolania (t. j. či podľa § 420 C.s.p., alebo podľa § 421 C.s.p.)] je predovšetkým to, akým spôsobom dovolateľ predkladá dovolaciemu súdu svoju argumentáciu (či ide o spôsob predpokladaný ustanovením § 431 ods. 2, resp. ustanovením § 432 ods. 2 C.s.p.).

5.1. Žalobca v zmysle uvedených kritérií vo svojom dovolaní uplatnil iba dovolací dôvod podľa § 431 C.s.p., keďže v ňom namietal existenciu vady zmätočnosti, ktorá mala založiť prípustnosť ním podaného dovolania podľa § 420 písm. f/ C.s.p.

6. Pre naplnenie prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ C.s.p. je nevyhnutné kumulatívne splnenie troch zákonných znakov, ktorými sú: 1/ nesprávny procesný postup súdu, 2/ tento nesprávny procesný postup znemožnil strane sporu realizovať jej patriace procesné práva a zároveň 3/ intenzita tohto zásahu dosahovala takú mieru, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

6.1. Aby bola daná prípustnosť dovolania, musí súd svojim nesprávnym procesným postupom (t. j. postupom priečiacim sa zákonu) znemožniť strane sporu realizovať jej patriace procesné práva, ktoré jej priznáva zákon. Medzi tieto procesné práva patria v zmysle judikatúry najvyššieho súdu napr. právo vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom, právo nazerať do spisu a robiť si z neho výpisy, právo vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom, právo byť predvolaný na súdne pojednávanie, právo strany konať pred súdom v materinskom jazyku, alebo v jazyku, ktorému rozumie, právo na to, aby bol rozsudok strane doručený do vlastných rúk.

6.2. Pre prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p., musí intenzita zásahu do procesných

práv strany sporu v dôsledku nesprávneho procesného súdu dosahovať mieru porušenia práva na spravodlivý proces. Základné právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie sú zásadne „výsledkové“, to znamená, že im musí zodpovedať proces ako celok, a skutočnosť, či napadnuté konanie ako celok bude spravodlivé, závisí v danej veci od pokračujúceho konania a rozhodnutia všeobecných súdov.

6.3. Dovolací dôvod podľa § 431 C.s.p. v podobe namietanej vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f/ C.s.p. je vymedzený v súlade s ustanovením § 431 ods. 2 C.s.p. iba v tom prípade, ak dovolateľ v dovolaní výslovne uvedie, akým konkrétne špecifikovaným procesným postupom, ktorý považuje dovolateľ za nesprávny, mu odvolací súd (prípadne aj súd prvej inštancie) znemožnil uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, pričom je nevyhnutné, aby dovolateľ špecifikoval, aké konkrétne jemu patriace procesné práva mu odvolací súd (prípadne aj súd prvej inštancie) svojim nesprávnym procesným postupom znemožnil uskutočňovať.

7. Pokiaľ ide o namietanú nepreskúmateľnosť rozsudku odvolacieho súdu, žalobca síce podľa vlastného tvrdenia v dôsledku nedostatočného odôvodnenia rozsudkov súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu nemohol v dovolaní namietat nesprávne právne posúdenie veci zo strany súdov nižšej inštancie, avšak podľa názoru dovolacieho súdu predmetné tvrdenie nemôže obstáť.

7.1. Vo všeobecnej rovine vo veci rozhodujúci senát dovolacieho súdu pripúšťa, že pokiaľ odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodní v súlade s ustanovením § 393 ods. 2 C.s.p., môže byť strana sporu v dôsledku tohto nesprávneho procesného postupu vylúčená z možnosti podať dovolanie opierajúce sa o dovolací dôvod podľa § 432 C.s.p., čím sa jej fakticky znemožní právo na prístup k (dovolaciemu) súdu, čo môže v individuálnych okolnostiach prípadu predstavovať dôvod prípustnosti dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ C.s.p. V rozhodovanej veci však o taký prípad nejde.

7.2. Predmetná námietka by bola opodstatnená (a zakladala by prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ C.s.p.) vtedy, ak

I. z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie - keďže obidve rozhodnutia predstavujú jeden celok (k tomu viď napr. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 489/2011) - by neboli zrejmé zásadné dôvody, pre ktoré súdy nižšej inštancie rozhodli spôsobom uvedeným v ich výroku,

II. pre absenciu odôvodnenia rozhodnutí by strana sporu nemohla účinne namietat nesprávne právne posúdenie a zároveň

III. túto skutočnosť v dovolaní namietala pri odôvodnení ňou tvrdenej vady zmätočnosti (obdobne viď druhú vetu stanoviska č. R 2/2016 vo vzťahu k prípustnosti dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. účinného do 30. júna 2016).

8. V rozhodovanej veci dovolací súd nedospel k záveru, že by odôvodnenie rozsudku krajského súdu v spojení s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie neobsahovalo uvedenie zásadných dôvodov, pre ktoré bola žaloba žalobcu zamietnutá. Súdy nižšej inštancie sa zaoberali nárokom žalobcu z porušenia ochrannej známky a zároveň posudzovali, či zo strany žalovaného nedošlo k nekalosúťažnému konaniu v rozsahu tvrdenom žalobcom, a to tak z hľadiska generálnej klauzuly nekalej súťaže upravenej v ustanovení § 44 Obchodného zákonníka, ako aj z hľadiska osobitných skutkových podstát nekalej súťaže podľa § 46 a § 47 Obchodného zákonníka, pričom došli k zhodnému záveru, že zo strany žalovaného nedošlo ani k porušeniu práva k ochrannej známke žalobcu, a ani k žalobcom tvrdenému nekalosúťažnému konaniu.

8.1. Zároveň dovolací súd uvádza, že to, čo je významné pre rozhodnutie vo veci - a s čím sa má súd vysporiadať v odôvodnení rozhodnutia - určuje s ohľadom na predmet sporu súd a nie strana sporu. Z odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku krajského súdu je zrejmé, že sa s podstatnými argumentmi žalobcu vysporiadal, avšak spôsobom, že sa s nimi nestotožnil. Vecnú správnosť právnych záverov odvolacieho súdu pritom nemôže dovolací súd posudzovať s ohľadom na žalobcom uplatnený dovolací dôvod podľa § 431 C.s.p.

8.2. Skutočnosť, že odvolací súd (a aj súd prvej inštancie) nerozhodol podľa predstáv dovolateľa, a že si neosvojil ním predloženú argumentáciu, nie spôsobilá založiť záver o existencii ním tvrdenej vady zmätočnosti uvedenej v ustanovení § 420 písm. f/ C.s.p. Súčasťou práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivý súdny proces totiž nie je, aby súdy prebrali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktoré predkladá strana sporu (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03), a že právo

na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04).

9. Osobitne k argumentácii - že sa krajský súd nevysporiadal so žalobcom predloženými rozhodnutiami, navyiac v situácii, keď výslovne namietal rozpor právnych záverov súdov nižšej inštancie s ním predloženými rozhodnutiami a keď v dovolaní výslovne uviedol, že rozhodnutia súdov nižšej inštancie vychádzajú z nesprávneho právneho posúdenia veci - dovolací súd uvádza, že dovolateľ (zastúpený advokátom) dovolací dôvod podľa § 432 C.s.p. (nesprávne právne posúdenie veci) neuplatnil, hoci ho uplatniť mohol, čím sám zapríčinil nemožnosť meritórneho dovolacieho prieskumu zo strany dovolacieho súdu.

10. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd konštatuje, že konanie pred odvolacím súdom nebolo postihnuté namietanou vadou zmätočnosti uvedenou v ustanovení § 420 písm. f/ C.s.p. Preto najvyšší súd dovolanie žalobcu odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. c/ C.s.p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné.

11. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 druhá veta C.s.p.).

12. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.